

Odbor řízení lidských zdrojů

Vážený pan
Ing. Luděk Maděra
tř. 2. května 4098
760 01 Zlín

DATUM
28. 1. 2014

SPISOVÁ ZNAČKA
KUSP/57672/2012/ŘLZ/Po

ČÍSLO JEDNACÍ
KUZL/5324/2014

OPR. ÚŘEDNÍ OSOBA
Ing. Mgr. Jana Popelková, MBA

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Zlínského kraje, Odbor řízení lidských zdrojů, jako orgán příslušný podle § 67 odst. 1 písm. g) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích“), a jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“ nebo „InfZ“), vydává ve smyslu § 15 odst. 1 InfZ ve věci žádosti **Ing. Lud'ka Maděry, nar. 12. 4. 1943, bytem tř. 2. května 4098, 760 01 Zlín**, doručené dne 12. 9. 2012, o poskytnutí informací o výši mimořádných odměn, které dostali:

- a) vedoucí odborů Krajského úřadu Zlínského kraje,
- b) ředitel Krajského úřadu Zlínského kraje,
- c) hejtman Zlínského kraje a
- d) náměstci hejtmána Zlínského kraje

v letech 2008 až 2012

toto rozhodnutí:

Žádost pana Ing. Lud'ka Maděry ze dne 12. 9. 2012 o poskytnutí informací se dle § 8a a § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů,

částečně odmítá v bodech a) a b).

Odůvodnění:

I.

Dne 12. 9. 2012 obdržel Krajský úřad Zlínského kraje (dále jen „krajský úřad“ nebo „povinný subjekt“) žádost pana Ing. Ludka Maděry (dále jen „žadatel“) o poskytnutí informací. Žadatel požadoval informace o výši mimořádných odměn, které dostali vedoucí odborů a ředitel Krajského úřadu Zlínského kraje, a dále hejtman a náměstci hejtmana Zlínského kraje v letech 2008 až 2012. U každé odměny žádal o uvedení stručného důvodu jejího udělení a její výše.

Krajský úřad je ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím subjektem povinným zveřejňovat a poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti. V daném případě je tedy povinným subjektem k poskytnutí informací na základě žádosti žadatele ze dne 12. 9. 2012. Informace požadované žadatelem jsou informace, které se vztahují k působnosti krajského úřadu a které má k dispozici.

Krajský úřad Zlínského kraje si v uvedené souvislosti vyžádal vyjádření dotčených osob, tj. ředitele a vedoucích odborů, kteří shodně vyjádřili nesouhlas s poskytnutím informací požadovaných žadatelem. Jedná se o zásah do jejich osobních práv, do ústavně zaručeného práva na soukromí a jeho ochranu. Dále vyjádřili obavu, že by údaje mohly být zneužity pro případnou diskreditaci jejich osoby. Žádost krajský úřad vyřídil tak, že vydal dne 26. 9. 2012 rozhodnutí o odmítnutí části žádosti, a to údajů o výši mimořádných odměn vyplacených vedoucím odborů a řediteli Krajského úřadu Zlínského kraje v letech 2008 až 2012. V ostatní části žádosti žadatele vyhověl a poskytl mu informace o výši mimořádných odměn poskytnutých hejtmanovi a náměstkům hejtmana Zlínského kraje. Proti rozhodnutí o odmítnutí části žádosti podal žadatel odvolání, o němž rozhodlo Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 5. 11. 2012, č. j. MV-118934-2/ODK-2012 tak, že rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti zrušilo a věc vrátilo k novému projednání.

Krajskému úřadu bylo vytknuto, že nesprávně vyložil pojem „příjemci veřejných prostředků“ ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Krajský úřad byl taktéž upozorněn, že test proporcionality provedl nesprávně a účelově. Dále bylo povinnému subjektu vytknuto, že při formulování svých závěrů nebral dostatečně v úvahu všechny rozhodné skutečnosti, zejména týkající se rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

V návaznosti na rozhodnutí odvolacího orgánu krajský úřad vydal dne 22. 11. 2012 další rozhodnutí č. j. KUZL/72991/2012, v němž znovu provedl test proporcionality. Na základě provedení testu proporcionality krajský úřad žádost žadatele částečně odmítl. S rozhodnutím krajského úřadu se žadatel neztotožnil a podal proti němu dne 7. 12. 2012 včasné odvolání. Žadatel se domníval, že krajský úřad opět nerespektoval názor nadřízeného orgánu a s hodnocením celé záležitosti krajským úřadem tedy nesouhlasil. Dne 27. 12. 2012 žadatel svoje odvolání ještě doplnil o kopii rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 1 As 169/2012 ze dne 6. 12. 2012.

Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím č. j. MV-118934-5/ODK-2012 ze dne 7. 1. 2013 výše uvedené rozhodnutí krajského úřadu jakožto povinného subjektu zrušilo a věc vrátilo krajskému úřadu k novému projednání s výtkou nesprávně provedení testu proporcionality a nerespektování rozhodnutí nejvyšších soudů.

Krajský úřad se tedy věci znovu zabýval a na základě posouzení ústavních aspektů práva na informace žádost dne 28. 1. 2013 částečně odmítl. Proti rozhodnutí podal žadatel dne 31. 1. 2013 odvolání. O podaném odvolání rozhodlo Ministerstvo vnitra dne 25. 2. 2013

rozhodnutím č. j. MV-118934-10/ODK-2012 tak, že rozhodnutí povinného subjektu zrušilo a věc mu vrátilo k novému projednání.

V návaznosti na toto rozhodnutí Ministerstva vnitra krajský úřad vydal dne 20. 3. 2013 další rozhodnutí č. j. KUZL/16998/2013, v němž opětovně dospěl k závěru, že poskytnutí informací požadovaných žadatelem by znamenalo zcela nepřiměřený zásah do ústavně zaručených práv dotčených osob na ochranu soukromí a osobních údajů, a žádost žadatele tak částečně odmítl. S rozhodnutím krajského úřadu se žadatel neztotožnil a podal proti němu dne 22. 3. 2013 včasné odvolání.

Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím č. j. MV-118934-12/ODK-2012 ze dne 17. 4. 2013 výše uvedené rozhodnutí krajského úřadu jakožto povinného subjektu zrušilo a věc vrátilo krajskému úřadu k novému projednání s tím, že povinný subjekt staví své vlastní zájmy nad dodržování zákonného postupu.

Rozhodnutím č. j. KUZL/28250/2013 ze dne 6. 5. 2013 krajský úřad opětovně rozhodl o částečném odmítnutí informací. Proti tomuto rozhodnutí podal žadatel dne 13. 5. 2013 včasné odvolání.

Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím č. j. MV-118934-14/ODK-2012 ze dne 12. 6. 2013 výše uvedené rozhodnutí krajského úřadu jakožto povinného subjektu zrušilo a věc vrátilo krajskému úřadu k novému projednání s tím, že povinný subjekt opakovaně nerespektuje názor nadřízeného orgánu a nejvyšších soudů.

Krajský úřad se tedy věci opětovně zabýval a dne 1. 7. 2013 žádost částečně odmítl. Proti rozhodnutí podal žadatel dne 8. 7. 2013 odvolání. O podaném odvolání rozhodlo Ministerstvo vnitra dne 30. 7. 2013 rozhodnutím č. j. MV-118934-17/ODK-2012 tak, že rozhodnutí povinného subjektu zrušilo a věc mu vrátilo k novému projednání.

Krajský úřad vydal dne 16. 8. 2013 rozhodnutí č. j. KUZL/53524/2013, kterým rozhodl o částečném odmítnutí informací. Proti tomuto rozhodnutí podal žadatel dne 22. 8. 2013 odvolání. Následně rozhodlo Ministerstvo vnitra dne 23. 9. 2013 rozhodnutím č. j. MV-118934-21/ODK-2012, kterým rozhodnutí povinného subjektu zrušilo a věc vrátilo k novému projednání.

Rozhodnutím č. j. KUZL/65093/2013 ze dne 8. 10. 2013 krajský úřad opětovně rozhodl o částečném odmítnutí informací. Proti tomuto rozhodnutí podal žadatel dne 15. 10. 2013 včasné odvolání.

Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím č. j. MV-118934-23/ODK-2012 ze dne 13. 11. 2013 výše uvedené rozhodnutí krajského úřadu jakožto povinného subjektu zrušilo a věc vrátilo krajskému úřadu k novému projednání s tím, že povinný subjekt opakovaně nerespektuje zákon.

V návaznosti na rozhodnutí Ministerstva vnitra krajský úřad vydal dne 2. 12. 2013 další rozhodnutí č. j. KUZL/76423/2013, v němž opětovně dospěl k závěru, že poskytnutí informací požadovaných žadatelem by znamenalo zcela nepřiměřený zásah do ústavně zaručených práv dotčených osob na ochranu soukromí a osobních údajů, a žádost žadatele tak částečně odmítl. S rozhodnutím krajského úřadu se žadatel neztotožnil a podal proti němu dne 16. 12. 2013 včasné odvolání.

Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím č. j. MV-118934-25/ODK-2012 ze dne 9. 1. 2014 výše uvedené rozhodnutí krajského úřadu jakožto povinného subjektu zrušilo a věc vrátilo krajskému úřadu k novému projednání s tím, že povinný subjekt nerespektuje zákon.

II.

Na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra jakožto odvolacího orgánu se povinný subjekt žádostí opětovně zabýval a dospěl k následujícím závěrům:

Odvolací orgán neustále poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věcech poskytování informací. Povinný subjekt se však neztotožňuje s argumenty Nejvyššího správního soudu uvedenými např. v hojně citovaném rozsudku 5 As 57/2010-79, kdy na základě zjevné inspirace americkou doktrínou není úředníkům přiřknuto téměř žádné právo na soukromí a je dána skoro bezbřehá možnost jeho sledování. Východiskem se zde stala specifická interpretace pojmu „příjemce veřejných prostředků“ použitého v zákoně o svobodném přístupu k informacím. Samotný § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím však pojem veřejné prostředky nedefinuje. Nejvyšší správní soud k vyplnění uvedené mezery použil per analogiam vymezení v § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, ve znění pozdějších předpisů.

Je známo, že použití analogie v oblasti veřejného práva je možné jen velmi omezeně a může sloužit pouze k řešení situací, které jsou si opravdu podobné. Povinný subjekt si klade otázku, zda je tomu tak i v uvedeném případě. Podle § 1 odst. 1 zákona o finanční kontrole se tento zákon vztahuje na uspořádání a rozsah finanční kontroly vykonávané mezi orgány veřejné správy, mezi orgány veřejné správy a žadateli nebo příjemci veřejné finanční podpory a uvnitř orgánů veřejné správy. Nejvyšší správní soud několikrát judikoval, že je nepřípustné pojmy definované pro účely jednoho zákona užit při výkladu v jiném právním předpise, nepřipouští-li tento předpis možnost použití analogie (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Afs 120/2005-44).

Zde povinný subjekt dospívá k názoru, že vymezení pojmu veřejný prostředek není použitelné i na skutkové podstaty související s § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť zákon o finanční kontrole dokonce sám konstatuje, že uvedené definice se vztahují jen pro účely tohoto zákona. Mechanické použití termínů zařazených v rozdílných zákonných předpisech, upravujících rozdílné problematiky, nemůže být přípustné. Tak je tomu i v případě platů úředníků orgánů veřejné správy, protože se jedná o dvě zcela odlišné situace: na jedné straně jde o kontrolu nakládání s prostředky, které mají být použity k výplatě osobám vykonávajícím v rámci soukromoprávní úpravy určité činnosti (i když pro územní samosprávný celek), a na druhé straně o situaci, kdy je disponováno s finančními prostředky pro účely, které jsou pojmově veřejnoprávní, a na nichž může mít veřejnost nezpochybnitelný zájem.

Dle povinného subjektu v daném případě není analogie na místě a spíše měl soud vyložit neurčitý pojem „veřejné prostředky“, který je obsažen v zákoně o svobodném přístupu k informacím. O definici se pokusil zákonodárce už v rámci nerealizovaného senátního návrhu zákona o svobodném přístupu k informacím z roku 2002. Důvodová zpráva však podmiňovala poskytnutí informací pouze pro situaci, kdy o veřejné prostředky bylo žádáno, což rozhodně není případ výše platů, ale dokonce ani odměny zaměstnancům v oblasti orgánů veřejné správy.

V návaznosti na výše uvedené rozhodl Krajský úřad Zlínského kraje tak, že v souladu s ustanovením § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím vydal rozhodnutí o odmítnutí části žádosti. Konkrétně pak odmítl poskytnout informace o výši mimořádných odměn ředitele a vedoucích odborů Krajského úřadu Zlínského kraje.

Pokud jde o část žádosti, v níž jsou požadovány informace o mimořádných odměnách poskytnutých hejtmanovi a náměstkům hejtmana Zlínského kraje, byly žadateli požadované informace poskytnuty v přípisu ze dne 26. 9. 2012.

Poučení:

Proti rozhodnutí je možno podat do 15 dnů ode dne doručení odvolání k Ministerstvu vnitra, a to podáním učiněných prostřednictvím Krajského úřadu Zlínského kraje. Odvolání se podává v 1 vyhotovení.

Mgr. Pavla Psotová
vedoucí Oddělení personálních věcí a vzdělávání

Vyhotovuje se:

- 1 x Ing. Luděk Maděra – do vlastních rukou
- 1 x spis Krajského úřadu Zlínského kraje